

[Grønning.]

centerne i alt Fald ikke skal have Tab af Hjemmesalget. Og vi protesterer imod, at Regeringen fortsat lader Udlandets Toldpaalæg paa dansk Smør være bestemmende for Prissættelsen paa Hjemmemarkedet, saaledes at Hjemmeforbruget gøres interesseret i, at Landbrugets Eksportvarer rammes af den størst mulige Told.

Da Hjemmeforbruget af Smør udgør ca. 30 Mill. kg og Tolden ca. 35 Øre pr. kg, reduceres Prisen herved med 10,5 Mill. Kr. Paa samme Maade udgør Hjemmesalget af Mælk omregnet til Smør 21 Mill. kg, der ligeledes er prisbestemt af Udlandets Told, og som derfor paa tilsvarende Maade bør hæves med 35 Øre pr. kg beregnet Smør, hvorved Prisen hæves med 7,4 Mill. Kr. Disse to Beløb, tilsammen 17,9 Mill. Kr., altsaa meget nær 18 Mill. Kr., er Penge, som Mejeribrugets Underskud helt urimeligt forøges med paa Hjemmemarkedet, og er Penge, der ikke er noget som helst Grundlag for at unddrage Landbruget.

For saa vidt denne Prishævning giver Anledning til sociale Foranstaltninger, vil vi ikke undslaa os for at medvirke hertil, naar de bringes i Forslag som andre sociale Foranstaltninger.

Gaar man imidlertid videre ud fra den Betragtning, at Smøreksporthens Opretholdelse i nuværende Omfang er ønskelig af samfundsmæssige og valutariske Grunde, er det urimeligt, at disse samfundsmæssige Fordele skal opretholdes af Landbruget og Landbruget alene og med Tab for dette Erhverv.

Naar det drejer sig om hele Eksporten, saa virker Tolden svækkende paa Priserne i en langt højere Grad, som naturligt er. Det, som Tolden andrager paa vort Eksportsmør, vil blive meget nær 50 Mill. Kr. om Aaret, og efter de Udtalelser, som gentagne Gange er fremsat af mit Partis Formand og Næstformand, nærer jeg ikke mindste Tvivl om, at hvis den højtærede Landbrugsminister kommer til Det konservative Folkeparti og ønsker Forhandling optaget om dette Spørgsmaal til Forbedring af Landbrugets Rentabilitet, da vil der ikke være nogen Vanskelighed ved at faa en Forhandling i Gang paa dette Omraade.

Vi kommer da dertil, at det skulde være muligt uden revolutionerende Foranstaltninger af nogen, som helst Art at forbedre Landbrugets Rentabilitet med Beløb, som jeg ganske kort skal nævne. Vi regner med at kunne forbedre Landbrugets aarlige Balance ved en Nedsættelse af Ejendoms-

skatterne med 40 Mill. Kr. Og naar man spørger, hvem der skal betale disse 40 Mill. Kr., saa siger jeg: Da det er Skatter, som Landbruget bærer som en Særbeskatning i Forhold til den øvrige Befolkning, kan der overhovedet ikke være Tvivl om, hvem der skal være med til at bære disse 40 Mill. Kr. i Fremtiden.

Det er paa samme Maade med Smørret. Der er ikke Tvivl om, at selve Smøreksporthen er absolut nødvendig for Opretholdelsen ikke alene af Landbruget, men ogsaa af hele det danske Samfundsliv, for Opretholdelsen af vor Industri og vort Haandværk, i det hele taget, for at vi kan holde Arbejdet i Gang, og for at Levofoden nogenlunde kan opretholdes. Men naar det er Tilfældet, er det da ogsaa urimeligt, at Landbruget alene skal bære Tabet derved, og derfor ønsker vi først og fremmest, at det Tab, Landbruget har paa Hjemmemarkedet, skal dækkes fuldt og helt, men vi er ogsaa villige til at optage Forhandling om at gaa det Skridt videre, som det vil være at lade de 35 Øre, som nu paalægges Eksporten, blive Landbruget godskrevet paa anden Maade.

Vi kommer da dertil, at det skulde være muligt at forbedre Landbrugets Udbytte pr. ha gennem Skatterne med 18 Kr., gennem Forbedring af Priserne paa Mejeriprodukter med 26,6 Kr., i alt 44,6 Kr. pr. ha, og det svarer ret nær til en Forbedring af Forrentningsprocenten paa $1\frac{1}{4}$ pCt.

Disse Foranstaltninger vil ikke bringe Landbruget Gyldenaar, ikke en Gang gode Tider, men de vil give Landbruget taalelige Arbejdsvilkaar, og mere kan intet Erhverv forlange i en Tid, hvor Verdenskonjunkturerne gaar imod. Men gennemføres disse Foranstaltninger, vil Landbruget i det hele kunne klare sig. Maaske vil der endda blive Brug for Ambulancen til en halv Snes Procent en kortere eller længere Tid, da man maa regne med den kolossale Svækkelse, Erhvervet i de sidste 6—7 Aar har lidt, men Forskellen paa den konservative Landbrugspolitik og den af Regeringen førte er den, at med de her nævnte konservative Foranstaltninger vil 80—90 pCt. af Ejendommene kunne klare sig selv, medens de 10—20 pCt. maa støttes af Ambulancen, og under den socialdemokratiske Ledelse er Tallene de omvendte, saaledes at op imod 80 pCt. maa støttes af Ambulancen, og kun ca. 20 pCt. kan klare sig selv.

Jeg tror derfor, der vil være al mulig Anledning til — og jeg beklager, at det ikke er sket under de Forhandlinger, der er ført